

Thiếu Nữ Tặng Giày

Thiền phòng yên lặng như tờ. Sự tĩnh mịch của căn phòng khiến ta có cảm tưởng như thể nơi đây trống vắng chẳng có một người nào cả. Thế nhưng đối với đại lão Hòa Thượng đang giám sát cho sự bế quan tu luyện của những người tu hành thì ông hiểu rõ ràng ngay lúc bây giờ là giờ phút tối quan trọng cho bốn mươi vị đại đức trẻ trong phòng đang cố gắng tận diệt sinh tử quan để họ có thể trở thành những bậc đại giác ngộ.

Sinh tử quan cũng chính là tình dục quan. Nếu như tình dục trong lòng không dứt được thì sự sinh tử sẽ luân hồi mãi mãi. Đại lão Hòa Thượng hoang mang không biết rồi đây bốn mươi vị đại đức trẻ này có thuận lợi xuất quan với sự thành tựu viên mãn hay không?

Trong giây phút khẩn trương đó bỗng bên ngoài thiền phòng có tiếng lao xao tranh cãi. Nhà sư giữ trật tự bên ngoài thiền phòng đang ra sức cản ngăn nhưng hình như đã vô hiệu trước sự xâm nhập của một người lạ mặt nào đó.

Đại lão Hòa Thượng vừa chột mở mắt thì cửa thiền phòng đã bị đẩy tung ra. Bốn mươi vị đại đức cũng chột mở bừng mắt. Trước mặt họ xuất hiện một thiếu nữ áo lục đang đứng nhoèn miệng cười tươi tắn nhìn thẳng vào mặt mọi người. Dáng dấp thiếu nữ thanh tân duyên dáng, nàng nở nụ cười hàm tiếu khoe một hàm răng trắng đều như hạt bắp, nhất là hai đồng tiền xinh đẹp nơi cửa miệng nửa e ấp, nửa tinh nghịch khiến cho người nào nhìn thấy cô chắc chắn sẽ còn giữ mãi một dư vị êm ái trong đời của họ.

Lão Hòa Thượng chấp tay cung kính lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay nữ thí chủ xông vào thiền phòng chúng tôi với mục đích gì đây?

Thiếu nữ tươi tắn trả lời:

- A di đà Phật, bạch thầy, con nghe nói các vị đại đức đang trong giai đoạn bế quan thoát vòng tục lụy sinh tử nên con phát nguyện với Tam Bảo mang đến đây trao tặng mỗi vị một đôi giày vải.

Lão Hòa Thượng bình thản trả lời:

- Thiện tai, chúng tôi hoan hỉ đón nhận tặng vật của thí chủ, vậy xin nữ thí chủ để lại những đôi giày, đợi khi nào xuất quan, chúng tôi sẽ phân phát lại cho các vị thiền sư.

Thiếu nữ nghiêng mặt lắc đầu, nàng e ấp nói:

- Bạch thầy từ bi, con đã phát nguyện là sẽ tận tay mang mỗi đôi giày vào chân của những vị bồ tát trẻ này.

Bốn mươi vị đại đức trong thiền phòng bất chợt cảm thấy quả tim của họ đập mạnh thêm vài nhịp. Những kẻ tu hành nghe thiếu nữ nói sẽ tận tay mang giày vào chân họ, một số vị trong số bốn mươi người này bỗng nhiên cảm thấy trong lòng họ dâng lên một nỗi niềm khao khát ...

Đại lão Hòa Thượng nhắm mắt thở dài, ông ngân ngữ một chặp rồi chấp tay trả lời:
- Nếu thật lòng nữ thí chủ đã có tâm nguyện như vậy thì xin mời thí chủ cứ tự tiện làm theo lời nguyện ước của mình đi.

Thiếu nữ vui mừng mở lấy túi giày nàg mang theo rồi tiến đến trước mặt từng vị đại đức. Nàng khoan thai ngồi xuống trước mặt họ rồi tận tay tháo những đôi giày cũ bản rách ra rồi đổi lấy đôi giày mới cho mỗi một vị tăng sĩ. Mỗi vị đại đức sau khi được thay giày đều có cùng một cảm giác lâng lâng vì mùi hương thoang thoảng từ trong người của nàng thoát ra vẫn còn tiếp tục phảng phất trong không khí ...

Sau khi thay giày cho đến vị tăng sĩ cuối cùng, thiếu nữ đứng dậy cúi chào đại lão Hòa Thượng rồi bước lui ra cửa thì lúc đó nàng mới hay cửa thiền phòng đã bị khóa kín tự bao giờ. Thiếu nữ quay lại ngạc nhiên hỏi đại lão Hòa Thượng:
- Bạch thầy, đệ tử đã làm xong lời tâm nguyện lớn lao trong đời, xin thầy cho phép mở cửa để con được cáo lui.

Đại lão Hòa Thượng trong vẻ mặt Ngài nghiêm sắc lại toát ra uy đức đến kính sợ. Ngài gằn giọng hỏi lớn:

- Đến bây giờ mà nữ thí chủ còn muốn yên ổn bước ra khỏi cửa thiền phòng này hay sao?

Thiếu nữ điềm tĩnh trả lời:

- Vâng, con đã cúng dường giày cho các đại đức xong rồi, con xin phép được ra về.

Đại lão hòa thượng gằn từng tiếng:

- Khuấy đục nước của trăm ngàn dòng sông cũng không có tội bằng làm bản lòng kẻ tu hành. Hôm nay nữ thí chủ đã làm vẫn đục bốn mươi tâm hồn trong trắng tại đây mà còn muốn được toàn mạng bước ra khỏi cửa chùa này một cách yên ổn hay sao?

Thiếu nữ hoảng hốt cúi xuống thưa:

- Thưa thầy, con chỉ đến đây phân phát giày cho các vị đại đức. Con cũng biết các vị pháp sư lúc nhìn thấy ngoại hình của con, tâm của họ có bị khuấy động nhưng đó cũng đâu phải lỗi tại con. Xin thầy từ bi mở cửa cho con ra về.

Lão hòa thượng lắc đầu:

- Cũng được, nhưng nữ thí chủ hãy bỏ lại một vật.

Thiếu nữ vui mừng hỏi:

- Chẳng hay thầy muốn con bỏ lại vật chi?

Lão hòa thượng gần từng tiếng:

- Sinh mạng của nữ thí chủ.

Thiếu nữ mắt long lanh giọt lệ, nàng quì sụp xuống chân kẻ tu hành khóc nức nở.

Đại lão hòa thượng bi thiết nói:

- Chỉ vì nàng đã trồng một mầm mống xấu, một nhân duyên tội lỗi. Cho nên trước mặt thí chủ chỉ có hai con đường. Một là nàng đền mạng tại đây. Hai là nàng sẽ phải đầu thai bốn mươi kiếp ở thân phận nữ nhi làm người phối ngẫu cho bốn mươi vị tăng nhân này. Họ đã bị động tâm vì nàng mà trở thành kẻ phạm phu, không thể đột phá ra khỏi màn sinh tử. Bất kỳ trong kiếp tới họ bị luân hồi đến nơi nào thì nàng cũng sẽ luân hồi theo họ để trả lại nghiệp báo của ngày hôm nay.

Thiếu nữ kinh hoàng đứng dậy hỏi:

- Con không có con đường khác để lựa chọn hay sao?

Lão hòa thượng trả lời:

- Không. Dứt khoát chỉ có hai con đường trước mặt.

Thiếu nữ chậm rãi ngược nhìn nhà sư với đôi mắt đẫm lệ rồi nói:

- Nếu vậy xin thầy cho con một dây lụa trắng. Con sẽ dùng sinh mạng kiếp này đền bù lại tội lỗi mà con đã làm khuấy động đục tính của bốn mươi vị đại đức chứ con không muốn tiếp tục luân hồi bốn mươi kiếp nữa trong thân phận của người đàn bà. Nghe qua lời nói của thiếu nữ, bốn mươi vị tăng nhân trong thiền phòng đồng loạt xúc động mãnh liệt. Không ngờ một cô gái đẹp đẽ, mảnh mai mà đôi phút trước đây đã dịu dàng ngồi trước mặt họ, dùng đôi bàn tay mềm mại của nàng mang giày cho họ đã làm cho trái tim của họ nhip mạnh thêm mấy nhip thì nay lại sắp sửa kết liễu sinh mạng của nàng bằng một vuông lụa trắng. Một vài vị trong số 40 người này bất chợt thở dài, một vài vị lẩm bẩm đọc cho nàng bài chú Đại Bi trong sự thương tiếc . . .

Thiếu nữ đã kết liễu cuộc đời của nàng. Xác của nàng treo ngay trên xà nhà trước cửa phòng tham thiền. Mấy phút trước đó đang còn là một sinh mạng mỹ miều đẹp đẽ làm rung động bốn mươi con tim mà mấy phút sau đó nàng chỉ còn lại một xác chết cô đơn. Tuy mặt của nàng không còn sắc máu nhưng dung mạo đó vẫn không mất đi vẻ đẹp mỹ miều. Bốn mươi mái đầu đồng thời gục xuống, những lời tụng niệm, những tràng Kinh Sám Hối tiếp tục vang lên đều đặn.

Ba hôm sau, xác chết của nàng bắt đầu phát ra mùi hôi thối. Gương mặt xinh xắn bây giờ giờ đã biến thành vàng bủng. Bốn mươi vị đại đức mắt vẫn nhắm nghiền tiếp tục chiến đấu với ý chí của họ trước cơn thử thách. Thêm hai ngày nữa trôi qua, xác của thiếu nữ bắt đầu mục rữa, chảy nước vàng ra như nhớt. Đến ngày thứ bảy toàn thể bốn mươi vị đại đức đã không còn kiên nhẫn được nữa. Lúc đầu chỉ có một vài người nôn mửa nhưng không bao lâu sau đó thì hầu như người nào người

nấy đều nhón nháo đồng thanh xin phép sư phụ cho phép mở cửa thiền phòng để tẩy uế căn phòng tu hành của họ. Lúc này đại lão Hòa Thượng mới mở mắt ra.

Ông đảo cặp mắt sáng nhìn các đệ tử rồi lên tiếng hỏi:

- Tất cả mọi người đều muốn ra khỏi Thiền phòng này, phải không?

Bốn mươi tiếng trả lời cùng lúc vang lên.

- Thưa sư phụ, quả đúng như vậy.

Lão hòa thượng chỉ vào xác chết mục rữa của thiếu nữ rồi hỏi nhanh:

- Ai có thể cho ta biết thiếu nữ này là ai không?

Bốn mươi khuôn mặt ngơ ngác nhìn nhau. Trong lòng bốn mươi vị tăng nhân này không có một câu giải đáp nào khả dĩ thỏa mãn được câu hỏi của đại lão Hòa Thượng. Lão hòa thượng tiếp tục hỏi:

- Có ai còn muốn tiếp tục cận kề với nữ thí chủ này không? Có sự việc gì trên đời này còn làm cho các người động tâm không?

Bốn mươi người cùng vang lên một tiếng trả lời chung:

- Không.

Đại lão Hòa Thượng gật gù:

- Tốt lắm, các người có thể xuất quan được rồi đó.

Xác chết của thiếu nữ được mọi người dùng một vuông vải vàng quấn lại. Bốn mươi bàn tay cũng xúm xít mang thi hài của thiếu nữ đặt trên một chiếc chõng tre rồi khiêng ra ngoài thiền phòng. Tuy nhiên trong lòng những vị sư trẻ còn tiếp tục thắc mắc vì mọi người không ai biết được thân thế của thiếu nữ.

Đại lão Hòa Thượng đứng ra chủ tọa buổi lễ cầu siêu cho thiếu nữ, sau đó ông trang nghiêm nói với mọi người.

- Không phải các người muốn biết nàng ta là ai hay sao? Được rồi, sau khi ta rời khỏi nơi đây, các người hãy đến xem mặt nàng lần cuối.

Nói xong, vị sư phụ già thông thả bước về phía liêu phòng của ông . . .

Khi vuông lụa màu vàng được vén lên, mọi người kinh hoàng la lên những tiếng thất thanh. Trên chiếc cang đầu phải là xác chết của thiếu nữ mỹ miều mục rữa hôi thối chảy đầy nước vàng mà họ đã trông thấy mấy ngày hôm nay, trước mặt họ là một bức tượng Quán thế Âm Bồ Tát mà họ thấy thường ngày thờ phượng ở bên phải chánh điện của ngôi chùa. Những vị đại đức bàng hoàng kinh ngạc. Mọi người cung kính mang tượng đức Bồ Tát an vị vào vị trí cũ. Họ nghĩ rằng đáng từ bi Quán Thế Âm đã hiện thân giúp họ hiểu thấu mọi nhân duyên giữa những con người và ngài đã cho họ một cơ hội thử thách ý chí trong thời gian tu học. Thế nhưng trong lòng họ còn một mối thắc mắc là hình như đại lão Hòa Thượng là người thông suốt mọi chi tiết trong câu chuyện mà họ đã kinh qua từ đầu đến cuối.

Mọi người nghĩ rằng họ cần phải tìm đến sự phụ để hỏi cho ra lẽ. Khi vào đến liêu phòng của sự phụ, mọi người mới bật ngửa ra: Sự phụ của họ, đại lão Hòa Thượng đã ngồi trên bộ đoàn tọa hóa viên tịch từ lúc nào rồi.

Phạm Huê biên đạo
(*Nguồn: Hophap.net*)